

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmma Totivs Theologiae S. Thomae Aqvinatis, Doctoris Angelici Ordinis Prædicatorum

Svpplementvm Tertiæ Partis

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Romae, 1619

Vtrum claves in ecclesia esse debeant? 1

urn:nbn:de:hbz:466:1-38817

nentur ad bonum, quòd motus virtutis in eis fuisse esse possit.

Ad quartum dicendum, quòd non est eadem ratio de angelis sanctis, & de animabus sanctis: quia in animabus sanctis præcessit vel præcedere potest peccatum remissibile, non autem in angelis: & quamvis sint similes quantum ad statum præsentem, non tamen quantum ad statum præteritum, quæ pœnitentia respicit directè.

QVÆST. XVII.

De potestate clauium ¶, in tres articulos diuisa.

*¶ Cœ. Tri-
fes. 14. de
sacramē-
to penit.
can. 15.
Extr. u.
quia quo-
rundam
de verbo-
rū signif.*

Consequenter considerandum est de potestate ministrorum huius sacramenti, quæ ad clauium pertinet. Circa quod primo videndum est de clauibus. Secundo, de excommunicatione. Tertio, de indulgentia: hæc enim duo sunt annexa potestati clauium. Circa primum consideranda sunt quatuor. Primo, de entitate & quidditate clauium, & virtutum. Secundo, de effectu earum. Tertio, de ministris clauium. Quarto, de his, in quibus potest esse effectus clauium.

¶ Circa primum queruntur tria.

¶ Primo, utrum claus in Ecclesia esse debeant.

¶ Secundo, utrum claus sit potestas ligandi, & soluendi, &c.

¶ Tertio, utrum sint duæ claus, vel tantum una.

ARTIC. I.

Utrum claus in Ecclesia esse debeant?

65

*Tho. 4. d.
18. q. 1. et
sequenti.*

Ad primum sic proceditur. Videtur, quòd claus in Ecclesia esse non debeant. Non enim requiruntur claus ad intrandum domum, cuius ostium est apertum. Sed Apocal. 4. dicitur, Vidi, & ecce ostium cœli apertum, quod Christus est, qui de ipso dicit, Ioan. 10. Ego sum ostium. Ergo ad intrandum cœli, Ecclesia clauibus non indiget.

¶ 2. Præterea, Claus est ad aperiendum & claudendum. Sed hoc solius Christi est, qui apertus nemo claudit: claudit & nemo aperit: Apocal.

Ergo Ecclesia in ministris suis claus non habet.

¶ Præterea, Cuicumque clauditur cælum, aperitur infernus, & è contrario. Ergo quicumque habet claus cæli, habet claus inferni. Sed Ecclesia non dicitur habere claus inferni. Ergo nec claus cæli habet.

SED contra est, quod dicitur Matth. 16. Tibi dabo claus regni cælorum.

¶ Præterea, Omnis dispensator debet habere claus eorum quæ dispensat. Sed ministri Ecclesiæ sunt dispensatores diuinorum mysteriorum, vt patet 1. Corinth. 4. Ergo debent habere claus.

RESPONDEO dicendum, quod in corporalibus claus dicitur instrumentum, quo ostium aperitur: regni autem ostium nobis per peccatum clauditur, & quantum ad maculam, & quantum ad reatum peccati. Et idè potestas, qua tale obstaculum remouetur, dicitur claus. Hæc autem potestas est in diuina Trinitate per auctoritatem: & idè dicitur à quibusdam, quod habeat clauem auctoritatis. Sed in Christo homine fuit hæc potestas ad remouendum prædictum obstaculum, per meritum passionis, quæ etiam dicitur ianuam aperire. Et idè dicitur, secundum quosdam, habere claus excellentiæ. Et quia ex latere Christi dormientis in cruce sacramenta fluxerunt, ex quibus Ecclesia fabricatur; idè in sacramentis Ecclesiæ efficacia passionis manet: & propter hoc etiam ministris Ecclesiæ, qui sunt dispensatores sacramentorum, potestas aliqua ad prædictum obstaculum remouendum est collata, non propria, sed virtute diuina & passionis Christi: & hæc potestas metaphoricè claus Ecclesiæ dicitur, quæ est claus ministerij.

Ad primum ergo dicendum, quod ostium cæli, quantum est de se, semper est apertum: sed alicui clausum dicitur propter impedimentum intrandi in cælum, quod in ipso est. Impedimentum autè totius humanæ naturæ ex peccato primi hominis consecutum, per

per passionem Christi amotum est: & ideò Ioannes post passionem vidit in cœlo ostium apertum. Sed adhuc quotidie alicui manet clausum propter peccatum originale, quod contraxit, vel actuale, quod commisit: & propter hoc indigemus sacramentis & clauibus Ecclesiæ.

Ad secundum dicendum, quòd hoc intelligitur de clausione, qua limbum claudit, ne aliquis ultra illum descendat: & de apertione, qua paradysum aperuit, remoto impedimento naturæ per suam passionem.

Ad tertium dicendum, quòd clavis inferni, quæ aperitur & clauditur, est potestas gratiam conferendi: per quam homini aperitur infernus, vt de peccato educatur, quod est inferni porta: & clauditur, ne ultra homo in peccatum labatur, gratia satisfactus. Potestas autem gratiam conferendi solus deus est: & ideò clauem inferni sibi soli retinuit. Clavis regni est potestas etiam dimittendi reatum pœnæ temporalis, qui manet, per quem homo a regno prohibetur: & ideò magis potest homini clavis regni, quàm clavis inferni: non enim idem

** in ista met soluzione.* sunt, vt ex dictis * patet. Aliquis enim de inferno educitur per remissionem æternæ pœnæ, qui statim in regnum introducitur propter reatum pœnæ temporalis, qui manet. Vel dicendum, vt quidam dicunt, quòd eadem est clavis inferni, & cœli: & ex hoc ipso, quòd alicui aperitur vnum, clauditur alterum: sed denominatur à digniori.

66

Magist.lib. 4. sen.**d. 18. §. B.**† Hier. su**per illud**Matth. 16**Tibi da-**bo clauis**regn. etc.**tom 9.*

ARTIC. II.

Vtrum clavis sit potestas ligandi & soluendi.

Ad secundum sic proceditur. Videtur, quòd clavis non sit potestas ligandi & soluendi, quia ecclesiasticus iudex dignos recipere, indignos excludere debet à regno: vt ex littera * habetur ex gloss. Hieronym. † Matth. 16. Potestas enim ritualis in sacramento collata est idem quòd clavis. Sed clavis & character non videntur esse idem.